

14 Σεπτεμβρίου, 1994

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΦΡΙΞΟΣ ΧΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 530/93)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Προκατάληψη — Η άσκηση προσφυγής από υπάλληλο εναντίον της προαγωγής του αξιολογητή του δεν θεμελιώνει αφ' εαυτής προκατάληψη.

5

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Τεκμήριο νομιμότητας — Το ζήτημα της αναφοράς του διορίζοντος οργάνου στους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων επί υπαλληλικής προσφυγής — Δεν απαιτείται ως γενική αρχή η εξειδικευμένη αναφορά των στοιχείων των φακέλων.

10

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Προσόντα — Η αντιμετώπιση του αυτού διπλώματος από την Ε.Ε.Υ. σε άλλη απόφασή της δεν αποτελεί προηγούμενο με δεσμευτική ισχύ — Και στα πλαίσια της αντίστοιχης προσφυγής το γεγονός είναι άσχετο.

15

Ο αιτητής προσέβαλε την προαγωγή του ενδιαφερομένου μέρους στη θέση Ανώτερου Λειτουργού Εκπαίδευσης (θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής).

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Από τα στοιχεία στην προκειμένη περίπτωση δεν συνάγεται εμπά-

- 5 θεια ή προκατάληψη. Διαφορετικά θα ήταν προβληματική η λειτουργία των κρατικών υπηρεσιών αν η καταχώρηση αίτησης εναντίον ανωτέρου, που εκτελούσε χρέη αξιολογητή του προσφεύγοντα, μπορούσε να θεωρηθεί αυτόματα, χωρίς οτιδήποτε άλλο, προκατάληψη εναντίον του. Η νομολογία έχει καθιερώσει γενικότερη αρχή ότι η κατάθεση αίτησης ακυρώσεως αιτητή εναντίον της προαγωγής του αξιολογητή δε θεμελιώνει απ' εαυτής προκατάληψη: **Κουφέττας ν. Δημοκρατίας** (1987) 3 Α.Α.Δ. 1614.
- 10 Έχει τη θέση της η επιγραμματική διατύπωση του Κωνσταντινίδη, Δ. στην υπόθεση **Ιωάννης Σ. Ιωαννίδης ν. Α.Τ.Η.Κ.**
- 15 “Η βαθμολογία αφορά στο χρόνο για τον οποίο γίνεται και δεν είναι κεκτημένο που μεταφέρεται.”
- 20 Οποιαδήποτε άλλη προσέγγιση θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις στην απόδοση των δημοσίων υπαλλήλων και παράλληλα θα υπέσκαπτε το σύστημα αξιολόγησης.
- 25 Από την παραπάνω σκιαγράφιση προκύπτει ότι οι αιτιάσεις για προκατάληψη δεν ευσταθούν. Όπως καθιέρωσε η νομολογία τέτοια μομφή πρέπει να έχει πιο στέρεη βάση.
- 30 2. Ο αιτητής υπέβαλε ότι η αναφορά στους προσωπικούς φακέλους είναι τόσο αόριστη που δεν είναι δυνατός ο ακυρωτικός έλεγχος. Κατά τον ουσιαστικό χρόνο οι προσωπικοί φακέλοι ήταν ενώπιον της Επιτροπής. Έχοντας υπόψη το τεκμήριο της κανονικότητας και εφόσον γίνεται ρητή μνεία σε αυτούς στην απόφαση μπορεί να υποτεθεί ότι το υλικό που περιέχουν περιήλθε σε γνώση της Επιτροπής. Πέραν τούτου δεν επιστημάνθημε οτιδήποτε στο φάκελο που θα μπορούσε να αποδυναμώσει ή να αντιστρατευθεί τη ληφθείσα απόφαση. Η νομολογία υπήρξε διστακτική να απαιτήσει σαν θέμα γενικής αρχής την εξειδίκευση των στοιχείων που είναι στους φακέλους.
- 35 3. Τόσο ο αιτητής όσο και το ενδιαφερόμενο πρόσωπο κατείχαν τα προβλεπόμενα προσόντα από το σχέδιο υπηρεσίας, το οποίο δεν κάνει καμιά διάκριση ανάμεσα στους δύο διαφορετικούς τίτλους σπουδών που διέθεταν. Η αντιμετώπιση του ίδιου διπλώματος από την Ε.Ε.Υ. σε άλλη απόφαση δεν αποτελεί προηγούμενο που έχει δεσμευτική ισχύ. Και στην παρούσα διαδικασία είναι άσχετο: **Νίκος Νικολαΐδης ν. Ε.Ε.Υ.** Ας σημειωθεί ότι η Ε.Ε.Υ. κατέγραψε στην απόφασή της τα προσόντα του κάθε
- 40

υποψήφιου χωριστά και δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς σοβαρά ότι η αξιολόγησή τους πάσχει με οποιοδήποτε τρόπο και ιδιαίτερα από έλλειψη έρευνας.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 5

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Koufettas v. Republic (1987) 3 C.L.R. 1614, 10

Ιωαννίδης v. Α.Τ.Η.Κ. (Αρ. 1) (1994) 4 Α.Α.Δ. 462,

Louca a.o. v. Republic (1989) 3 C.L.R. 672,

Ηλιάδης κ.ά. v. Χριστοφή (1991) 3 Α.Α.Δ. 25, 15

Republic v. Roussos (1987) 3 C.L.R. 1217,

Χαρής v. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 2346, 20

Προδρομού κ.ά. v. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 29,

Νικολαΐδης v. Ε.Ε.Υ. (1991) 4 Α.Α.Δ. 2583.

Προσφυγή. 25

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής, με την οποία προάχθηκε σε Ανώτερο Λειτουργό Εκπαίδευσης το ενδιαφερόμενο πρόσωπο αντί ο αιτητής.

30

Ο αιτητής παρουσιάστηκε αυτοπροσώπως.

Γ. Στυλιανίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

35

Α. Κωνσταντίνου, για το Ενδιαφερόμενο μέρος.

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Αίτημα της προσφυγής είναι η ακύρωση της απόφασης της καθής η αίτηση Επιτροπής (Ε.Ε.Υ.) ημερ. 27/4/93. Με αυτή είχε προαχθεί από 1/6/93 σε Ανώτερο Λειτουργό Εκπαίδευσης το ενδιαφερόμενο πρόσωπο Τρύφων Πνευματικός. Η θέση ανήκει στο Τμήμα Ανώτερης και Ανώτατης Εκπαίδευσης και ταξιθετείται σαν

πρώτου διορισμού και προαγωγής.

- Είχε 13 υποψηφίους. Ωστόσο μόνον 6 ήταν προσοντούχοι σύμφωνα με τις διατάξεις του οικείου σχεδίου υπηρεσίας. Στην προφορική εξέταση από τη Συμβουλευτική Επιτροπή (Σ.Ε.) προσήλθαν οι 5. Αιτητής και ενδιαφερόμενος αξιολογήθηκαν σαν “καλός” και “πάρα πολύ καλός” αντίστοιχα. Η Σ.Ε. σύστησε τον τελευταίο και δύο άλλους. Ο αιτητής αποκλείστηκε διότι, όπως αναφέρει η Σ.Ε., “υπέρησε στην απόδοσή του στην προσωπική συνέντευξη”. Η Ε.Ε.Υ., που επιλήφθηκε στη συνέχεια του ζητήματος, ανέτρεψε τη Σ.Ε. Αφού έλαβε υπόψη την αρχαιότητα, την αξία και τα προσόντα του αιτητή τον περιέλαβε στον τελικό κατάλογο μαζί με τον ενδιαφερόμενο και τρίτο υποψήφιο.
- 15 Κατά τη συνέντευξη από την Ε.Ε.Υ. ο Διευθυντής Ανώτερης και Ανώτατης Εκπαίδευσης θεώρησε “πολύ καλό” τον αιτητή και “πάρα πολύ καλό” τον ενδιαφερόμενο. Την ίδια εντύπωση σχημάτισε για τον αιτητή και η Ε.Ε.Υ., αλλά βρήκε τον ενδιαφερόμενο “εξαιρετο”. Παρεμπιπτόντως, το αποτέλεσμα της προφορικής εξέτασης λήφθηκε υπόψη, σύμφωνα με το πρακτικό της επίδικης απόφασης, σαν “συμπληρωματικό στοιχείο για την αξία τους”. Κάμνοντας την αξιολογική σύγκριση των δύο υποψηφίων η απόφαση, αφού διαπιστώνει ισοδυναμία στα προσόντα, παρατηρεί ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο υπερέχει ελαφρά του αιτητή στην αξία (βαθμολογίες και 25 ιδιαίτερα στις δύο τελευταίες - συνέντευξη - περιεχόμενο φακέλων). Επιστημάνθηκε περαιτέρω ότι ο αιτητής είναι αρχαιότερος στην υπηρεσία, αλλά η Ε.Ε.Υ. δικαιολόγησε την επιλογή της βασιζόμενη στην υπέρτερη αξία του προαχθέντος.
- 30 Ο αιτητής, που παρουσιάστηκε μόνος του, επιζητεί ακύρωση της προαγωγής για τους παρακάτω λόγους, που ανέπτυξε με πληρότητα παρόλο που δεν είχε τη βοήθεια δικηγόρου:
- 35 (1) Κακά η Ε.Ε.Υ. έδωσε ιδιαίτερη σημασία στην υπηρεσιακή έκθεση για το έτος 1989-1990 γιατί ήταν προϊόν προκατάληψης. Σχετική του ένσταση ημερ. 7/11/90 είχε απορριφθεί. Ας σημειωθεί ότι για τη χρονιά εκείνη βαθμολογήθηκε με 37.
- 40 (2) Η Ε.Ε.Υ. ενεργώντας χωρίς τη δέουσα έρευνα και τελώντας υπό πραγματική πλάνη δεν έλαβε υπόψη τις υπηρεσιακές του εκθέσεις των ετών 1978-1979 και 1979-1980. Συγχρόνως καταχράστηκε την εξουσία της.
- (3) Η αιτιολογία της επίδικης απόφασης αναφορικά με τις βαθ-

μολογίες των δύο τελευταίων χρόνων είναι λανθασμένη.

(4) Η αναφορά στο περιεχόμενο των φακέλων από την Ε.Ε.Υ. είναι ασαφής.

5

(5) Η Ε.Ε.Υ. δεν έκαμε τη δέουσα έρευνα σχετικά με τα προσό-
ντα του αιτητή. Και, τέλος,

(6) Παράνομα δόθηκε υπερβολική σημασία στη συνέντευξη.

10

Αρχίζω με τον πρώτο λόγο ακύρωσης. Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή για προκατάληψη του προϊσταμένου και αξιολογητή του Ι. Λυσιώτη απέναντί του. Ο αιτητής κάλεσε το δικαστήριο να συμπε-
ράνει ότι η εν λόγω έκθεση έχει συνταχθεί κατά τρόπο μεροληπτικό. Κι αυτό γιατί το 1984 καταχώρησε στο Ανώτατο Δικαστήριο την
υπ' αρ. 284/84 προσφυγή (*Δημητριάδης ν. Δημοκρατίας* (1992) 4
Α.Α.Δ. 627) που στρεφόταν κατά της προαγωγής του κριτή του σε
Επιθεωρητή Ηλεκτρολογίας, η οποία και ακυρώθηκε. Το γεγονός
αυτό σε συνδυασμό με το ότι η βαθμολογία του των άλλων χρόνων
κυμαινόταν μεταξύ 38 και 39 δείχνει μεροληπτικότητα. Πρέπει να
σημειωθεί ότι η ακυρωτική απόφαση εκδόθηκε μετά τον καταρτισμό
της έκθεσης στις 19/2/92.

15

20

Κατά την άποψή μου από τα παραπάνω στοιχεία δε συνάγεται
εμπάθεια ή προκατάληψη. Διαφορετικά θα ήταν προβληματική η
λειτουργία των κρατικών υπηρεσιών αν η καταχώρηση αίτησης εν-
ντίον ανωτέρου, που εκτελούσε χρέη αξιολογητή του προσφεύγο-
ντα, μπορούσε να θεωρηθεί αυτόματα, χωρίς οτιδήποτε άλλο, προ-
κατάληψη εναντίον του. Υπενθυμίζω ότι η νομολογία έχει καθιε-
ρώσει γενικότερη αρχή ότι η κατάθεση αίτησης ακυρώσεως αιτητή
εναντίον της προαγωγής του αξιολογητή δε θεμελιώνει αφ' εαυτής
προκατάληψη: *Κουφέντας ν. Δημοκρατίας* (1987) 3 Α.Α.Δ. 1614.

25

30

Τα στοιχεία όμως που περιστοιχίζουν το θέμα αποκλείουν κάθε
ενδεχόμενο μεροληψίας. Πρέπει να έχουμε υπόψη ότι ο κ. Λυσιώ-
της συμμετείχε στην τριμελή ομάδα κριτών από το 1984, που ο αι-
τητής καταχώρησε την προσφυγή του. Κι όμως τον βαθμολογούσε
πάντα με το γενικό χαρακτηρισμό "εξαιρετος" (βλέπε ερ. 3 Β, 45, 48
και 81 του φακέλου των υπηρεσιακών εκθέσεών του). Το παράπο-
νο του αιτητή είναι ότι για το 1989-1990 η βαθμολογία του είναι χα-
μηλή. Αυτό οφείλεται στο ότι βαθμολογήθηκε με 9 στο στοιχείο "γε-
νική συμπεριφορά και δράση" ενώ για τον επόμενο χρόνο πήρε 10
μονάδες. Πρέπει όμως να υπομνησθεί ότι ο βαθμός 37 για το έτος
που παραπονείται σημαίνει πάλιν εξαιρετο υπάλληλο [(Καν. 29 των

35

40

περί Εκπαιδευτικών Λειτουργιών (Επιθεώρησις και Αξιολόγησις) Κανονισμών του 1976 (Κ.Δ.Π. 223/76)]. Και περαιτέρω από το 1984, που κρίνεται η απόδοση και η ικανότητα του αιτητή με τη συμμετοχή του κ. Λυσιώτη, η αξιολόγησή του για το συγκεκριμένο στοιχείο ήταν πάντοτε 9. Για την περίοδο 1991-1992 αυξήθηκε σε 10. Δεν παρατηρείται καν μείωση βαθμολογίας από προηγούμενο χρόνο.

Στο σημείο αυτό έχει τη θέση της η επιγραμματική διατύπωση του Κωνσταντινίδη, Δ. στην υπόθεση *Ιωάννης Σ. Ιωαννίδης ν. Α.ΤΗ.Κ. (Αρ.1)* (1994) 4 Α.Α.Δ. 462:

“Η βαθμολογία αφορά στο χρόνο για τον οποίο γίνεται και δεν είναι κεκτημένο που μεταφέρεται.”

Οποιαδήποτε άλλη προσέγγιση θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις στην απόδοση των δημοσίων υπαλλήλων και παράλληλα θα υπέσκαπτε το σύστημα αξιολόγησης.

Από την παραπάνω σκιαγράφιση προκύπτει ότι οι αιτιάσεις για προκατάληψη δεν ευσταθούν. Όπως καθιέρωσε η νομολογία τέτοια μομφή πρέπει να έχει πιά στέρεη βάση: Βλέπε σχετικά *Yiannoulla Louca a.o. ν. Republic* (1989) 3 C.L.R. 672, *Σπύρος Ηλιάδης και Άλλη ν. Χρυσόστομου Χριστοφή* (1991) 3 Α.Α.Δ. 25.

Για να εξετάσουμε τη δεύτερη εισήγηση θα ήταν προτιμότερο να καταγράψουμε εδώ το σχετικό μέρος της επίδικης απόφασης που πραγματεύεται τον παράγοντα “αξία”:

“Αξία: Για την επιμέτρηση της αξίας η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη το περιεχόμενο των προσωπικών φακέλων και των φακέλων υπηρεσιακών εκθέσεων, το σύνολο των υπηρεσιακών εκθέσεων των υποψηφίων με ιδιαίτερη βαρύτητα στις τελευταίες και ως συμπληρωματικό στοιχείο κρίσης για την αξία τους, την εντύπωση που αποκόμισε κατά τις προσωπικές συνεντεύξεις.”

Στη συνέχεια παρατίθεται η βαθμολογία των 6 τελευταίων σχολικών ετών, δηλαδή, από 1980-1981 μέχρι και 1991-1992. Στα δεδομένα αυτά ο αιτητής στήριξε την εισήγησή του πως δεν συνεκτιμήθηκαν οι εκθέσεις 1978-1979 και 1979-1980. Καταρχήν ο ισχυρισμός αντικρούεται από το ίδιο το πρακτικό που αναφέρει ότι λήφθηκε υπόψη το σύνολο των εκθέσεων. Μόνον που η Ε.Ε.Υ. έδωσε βαρύτητα στα 6 προηγούμενα χρόνια με ιδιαίτερη έμφαση στα δύο τελευταία. Η ενέργειά της ήταν καθόλα νόμιμη και σύμφωνη με τις επιταγές της νομολογίας: *Δημοκρατία ν. Ρούσσο* (1987) 3 Α.Α.Δ.

1217 και *Χαρής ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2346.

Είναι ορθόν, όπως εισηγείται ο αιτητής, ότι η κάποια υπεροχή του ενδιαφερομένου στη βαθμολογία εντοπίζεται μόνον στον τελευταίο χρόνο 1989-1990 αντί στα δύο τελευταία χρόνια όπως λανθασμένα αναγράφεται στην απόφαση. Ο αιτητής είχε 37 έναντι 38 του ενδιαφερόμενου προσώπου. Φαίνεται όμως πως πρόκειται για λάθος χωρίς σημασία διότι όλες οι βαθμολογίες αναγράφονται στη συνέχεια στην ίδια απόφαση σωστά. Άλλωστε γίνεται αναφορά σε "ελαφρά υπεροχή" που στηρίζεται και στο αποτέλεσμα της συνέντευξης όπως και σε άλλους παράγοντες. Υπό αυτές τις συνθήκες δε στοιχειοθετείται πλάνη περί τα πράγματα.

Ο αιτητής υπέβαλε ότι η αναφορά στους προσωπικούς φακέλους είναι τόσο αόριστη που δεν είναι δυνατός ο ακυρωτικός έλεγχος. Κατά τον ουσιώδη χρόνο οι προσωπικοί φάκελοι ήταν ενώπιον της Επιτροπής. Έχοντας υπόψη το τεκμήριο της κανονικότητας και εφόσον γίνεται ρητή μνεία σε αυτούς στην απόφαση μπορούμε να υποθέσουμε ότι το υλικό που περιέχουν περιήλθε σε γνώση της Επιτροπής. Πέραν τούτου δεν επισημάνθηκε οτιδήποτε στο φάκελο που θα μπορούσε να αποδυναμώσει ή να αντιστρατευθεί τη ληφθείσα απόφαση. Η νομολογία υπήρξε διστακτική να απαιτήσει σαν θέμα γενικής αρχής την εξειδίκευση των στοιχείων που είναι στους φακέλους.

Έρχομαι στο επιχείρημα περί προσόντων. Και οι δύο είναι κάτοχοι διδακτορικού διπλώματος. Ο ενδιαφερόμενος το απέκτησε στη στατιστική ενώ ο αιτητής στις κοινωνικές επιστήμες. Προηγουμένως ο ενδιαφερόμενος πήρε Μ.Α. στα μαθηματικά στα πλαίσια της στατιστικής επιστήμης. Το ίδιο μεταπτυχιακό έχει και ο αιτητής αλλά στα παιδαγωγικά. Φαίνεται πως σε άλλη υπόθεση (*Ανδρέας Προδρόμου και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 29) η Επιτροπή είχε αποφασίσει ότι το ίδιο Μ.Α. (από τον αιτητή σε εκείνη την υπόθεση) προσιδιάζει περισσότερο προς τα καθήκοντα των λειτουργιών της Διεύθυνσης Ανώτερης και Ανώτατης Παιδείας. Έτσι, κατά την εισήγηση, έπρεπε να θεωρηθεί ότι πλεονεκτούσε στον τομέα των προσόντων έναντι του συναδέλφου του.

Τόσο ο αιτητής όσο και το ενδιαφερόμενο πρόσωπο κατείχαν τα προβλεπόμενα προσόντα από το σχέδιο υπηρεσίας, το οποίο δεν κάνει καμιά διάκριση ανάμεσα στους δύο αυτούς τίτλους σπουδών. Η αντιμετώπιση του ίδιου διπλώματος από την Ε.Ε.Υ. σε άλλη απόφαση δεν αποτελεί προηγούμενο που έχει δεσμευτική ισχύ. Και στην παρούσα διαδικασία είναι άσχετο: *Νίκος Νικολαΐδης ν. Ε.Ε.Υ.*

(1991) 4 Α.Α.Δ. 2583. Ας σημειωθεί ότι η Ε.Ε.Υ. κατέγραψε στην απόφαση της τα προσόντα του κάθε υποψήφιου χωριστά και δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς σοβαρά ότι η αξιολόγηση τους πάσχει με οποιοδήποτε τρόπο και ιδιαίτερα από έλλειψη

5 έρευνας.

Και η τελευταία αιτίαση για ακυρότητα της επίδικης απόφασης για το λόγο ότι η συνέντευξη είχε δυσανάλογη επίδραση στην απόφαση δεν είναι δυνατό να επιτύχει. Η μνημόνευση στην απόφαση
10 ότι η εντύπωση από την προσωπική συνέντευξη προσμέτρησε μόνο σαν συμπληρωματικό στοιχείο κρίσης δεν αντικρούεται από κανένα έγγραφο ή άλλο στοιχείο.

Ως κατακλείδα θα μπορούσε να λεχθεί ότι, όπως αποκαλύπτουν
15 τα στοιχεία, φαίνεται ότι ο αιτητής είναι επίσης άξιος εκπαιδευτικός που θα μπορούσε με άλλη ευκαιρία να προωθηθεί σε ψηλότερη θέση.

Για τους παραπάνω λόγους η αίτηση δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
20 Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς
έξοδα.*